

stødende er det, at naar en ugift Pige paa 25 Aar har etableret en Forretning, som hun har gennemført maaske med stor Flid i adskillige Aar, saa skulde hun miste Adkomsten til denne Forretning, blot fordi hun gaar hen og gifter sig. Jeg har sagt det før i denne Sal, at det er jo dog ikke nogen Forbrydelse at gaa hen og gifte sig; ofte er det tværtimod en Forbrydelse at lade være at gifte sig. Men her vil man sige til denne ugifte Pige: Hvis Du gifter dig, mister Du hele din Forretning, eller i alt Fald maa Du se at arrangere dig saaledes, at det ser ud, som om din Mand bliver Ihændehaven af Forretningen. Maaske taler hendes Ærestølelse derimod, og maaske ønsker hun ikke, at hendes Mand skal faa Haand i Hanke med Forretningen. Uagtet vi have vedtaget en Lov om gift Kvindes Formuerettighed, hvor hun er stillet lige med Manden i de fleste Henseender, skulle vi altsaa paa Konkurrencens Omraade sige til hende: Uagtet Du er fuldmyndig og har selvstændig Formue, kan Du ikke have Næringsadkomst.

Saa er der endnu af vore Særforslag Nr. 26, hvormed maa sammenholdes Nr. 29 og til Dels Nr. 53 og 54, der egentlig høre sammen dermed. Det gaar jo ud paa, som jeg sagde før, at bevare for Fabrikker og Haandværkere den nuværende Ret til i den Jurisdiktion, hvor de have Næringsadkomst at have mere end een aaben Bod. Den nugældende Ret er den, at handlende kun maa have een aaben Bod, hvorimod Haandværkere og Fabrikker maa have flere, og denne Retsstilstand ønske vi ikke at forlade. Jeg tror ikke paa de Betragtninger, som navnlig gøres gældende, og som ogsaa den ærede Ordfører har gjort gældende, at naar en Fabrikant har Lov til at have flere Boder i samme Jurisdiktion, maaske i flere Jurisdiktioner, kan han derved knuse det lille Haandværk. Jeg tror ikke, det er den Maade Stor-Magasinerne nedtrykke de smaa Haandværkere og handlende paa.

Dermed er jeg færdig med Særandringsforslagene for saa vidt dette Afsnit angaar, men jeg maa tillade mig at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til de meget vigtige Ændringsforslag Nr. 46 og 47 angaaende Skatteforholdene, som den ærede Ordfører jo har dvælet ved. Jeg vil tillade mig at sige i Almindelighed, at disse Lovarbejder, disse Ændringsforslag, navnlig det under Nr. 47, utvivlsomt ere meget omhyggelig affattede og vidne om deres Forfatters store Rutine og Dygtighed i at affatte saadanne Arbej-

der. Det er overordentlig smukke Børn af hans Lovgivervirksomhed. Men jeg beklager at maatte sige, at jeg anser disse Børn for fuldstændig dødfødte, saa jeg skal ikke beskæftige mig videre med dem. Der er ikke andet for end snarest muligt at begrave dem. Sagen er, vi maa ikke tro, at vi ved en saadan Særlov kunne gaa hen og fyldestgøre de Krav, der maa stilles til en mellemkommunal Beskatning. Hyad først nu Ændringsforslag Nr. 46 angaar, som ikke er mellemkommunal, men gaar ud paa at lægge en personlig Skat paa enhver, som driver Næringsvirksomhed i en Kommune, hvor han ikke har personligt Ophold, saa vil man der etablere den Regel, at der skal betales en vis Afgift efter et Skøn af Kommunalbestyrelsen. Naar man saa spørger, hvorvidt en Mand, som har maattet betale en saadan personlig Skat i en Kommune, hvor han ikke bor, kan være berettiget til at afdrage dette i den Skat, som han har at betale andetsteds, saa siger Lovforslaget, det maa han ikke. Ja, han kan jo betragte den som en Udgift, han har haft, han betaler i Skat i Odense 1,000 Kr. f. Eks., og han staar i Kjøbenhavn med en Skatteindtægt af 10,000 Kr., saa skal han kun betale Skat af 9,000 Kr. Derimod maa han ikke trække Skatten i Odense fra Skatten i Kjøbenhavn. Forslaget fører der absolut til en Dobbeltbeskatning, som er meget uretfærdig. Det kan være, han har en blomstrende, glimrende Forretning i Odense med en stor Omsætning og derfor sættes i stor Skat, men har en elendig Forretning i Kjøbenhavn, taber mange Penge paa Grund af Konjukturer, Fallitter o. s. v., saa han maaske i det Aar endda sætter Penge til, men alligevel skal han betale 1,000 Kr. i Skat i Odense. Det er en Dobbeltbeskatning, som ikke kan forsvares. Den hjælpes ikke derved, at den ærede Ordfører sagde, at den er ikke at betragte som andet end som en Adgangsbillet til Odense. Det er noget dyrt. Man kan altsaa ikke komme til Odense og lykسالiggøre de Herrer med Resultaterne af sin Virksomhed uden at betale denne Billet i dyre Domme. Vi have dog ellers Lov til frit at bevæge os her i Landet — undtagen paa Jærnbannerne, ja, der have vi Rigsdagsmænd jo ogsaa fri Billet.

Saa kommer det subsidiaere Forslag under Nr. 47, som ikke er tiltraadt af det 11te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen). Det er en Paragraf saa lang som et ondt Aar. Alene denne Form viser, at den